

ПРОБЛЕМИ ПОЄДНАННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА

КОЛІСНИК О., студент

5 курсу ХНУМГ імені О. М. Бекетова, м. Харків

Одним із сучасних різновидів партнерства є соціальне партнерство (далі СП). Про поєднання в межах одних правовідносин ознак державно-приватного (далі ДПП) та СП говориться у Концепції ДПП в ЖКГ (житлово-комунальному господарстві).

В українському законодавстві немає нормативно-правових актів, які містили б спеціальні положення про зазначене партнерство (у 1996 році на розгляд Верховної Ради подавалося кілька законопроектів «Про соціальне партнерство», але жоден з них не став Законом). Тому єдиним нормативним документом, до якого можна звернутися з даного питання, є Модельний закон СНД про СП (прийнятий на XXVII пленарному засіданні Міжпарламентської Асамблеї держав-учасниць СНД), в якому зазначено організаційні, правові та економічні засади функціонування СП.

Незважаючи на відмінності у меті ДПП та СП, спираючись на те, що є спільним у даних партнерствах, основними ознаками СП відповідно до Модельного закону є:

- цілі та завдання СП (ст. 2): вирішення завдань щодо узгодження соціально-економічної політики в галузі трудових відносин; вдосконалення законодавства та створення ефективного механізму регулювання соціально-трудова та економічних відносин; досягнення оптимального узгодження соціально-економічних та соціально-трудова інтересів сторін СП; попередження колективних трудових спорів і конфліктів у сфері соціально-економічних відносин тощо;
- основні принципи СП (ст. 3): довіра та добросовісність у відносинах сторін, їх рівність; вільне обрання питань для обговорення; компроміс у вирішенні розбіжностей, що виникають у процесі переговорів; взаємне інформування

сторін про зміни ситуації; систематичність контролю за виконанням в межах СП угод, колективних договорів і рішень тощо;

- сторони СП: роботодавці та профспілки (ст. 7) : відповідні органи державної та виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, працівники та роботодавці в особі уповноважених в установленому порядку представників;
- основні напрямлення державної політики у галузі СП (ст. 4): напрацювання та реалізація основних напрямів соціально-економічної політики держави та політики в галузі трудових відносин; створення механізмів взаємодії сторін СП тощо;
- сторони СП (ст. 7): відповідні органи державної та виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, працівники та роботодавці в особі уповноважених в установленому порядку представників;
- рівні СП (ст. 8): державний рівень, галузевий рівень, адміністративно-територіальний рівень тощо;
- форми СП (ст. 11) : участь представників сторін в управлінні організацією, колективні переговори, взаємні консультації тощо;
- управління засобами СП (гл.7, ст.30);
- участь у розробці реалізації політики у сфері охорони праці (гл.8, ст.31-32);
- відповідальність за участь у процедурах СП, невиконання угод СП та законодавства про СП (ст.35-37).

Аналіз Модельного закону дає можливість доцільно поєднати ці два різновиди партнерства, ДПП і СП, та виявити прогалини у Законі України про ДПП (щодо вимог до окремих форм ДПП, угод ДПП, розв'язання конфліктів, що виникають у процесі партнерства тощо).

Тому у Законі про ДПП слід передбачити обов'язковість поєднання ДПП й СП та визначити основні засади такого партнерства. І навряд чи можна обійтися без Закону «Про соціальне партнерство», який у 1996 році так і не набув чинності. Чинний Закон України «Про порядок вирішення колективних трудових спорів/конфліктів» має іншу мету: визначає правові й організаційні засади функціонування системи заходів по вирішенню колективних трудових спорів/конфліктів і спрямований на здійснення взаємодії сторін соціально-

трудових відносин у процесі врегулювання колективних трудових спорів/конфліктів, що виникли між ними.

Партнерство – це складне явище, особливо коли йдеться про поєднання двох і більше його видів та різних форм. І завдання законодавця – врегулювати ці складні відносини з метою забезпечення їх ефективності та уникнення зловживань при їх встановленні в процесі функціонування партнерства та припинення останнього.